

BIOGRAMY

Grzegorz P. Bąbiak – historyk kultury XIX i XX w., edytor; dr hab., prof. UW; absolwent IH UW, od 2001 r. pracownik Wydziału Polonistyki UW, gdzie obronił doktorat. Stopień doktora habilitowanego uzyskał w 2012 r. w Instytucie Historycznym PAN, a w 2015 r. otrzymał tytuł profesora Uniwersytetu Warszawskiego. Stypendysta funduszu im. Jana Lama Biblioteki Polskiej w Paryżu (2006). W latach 2003–2011 był kierownikiem Pracowni Problemów Kultury w Strukturach Totalitarnych IH PAN, gdzie pracował w latach 2001–2016, oraz w latach 2011–2017 kierownikiem Zakładu Edytorstwa i Stylistyki Instytutu Polonistyki Stosowanej UW. Od 2016 r. jest dyrektorem Instytutu Polonistyki Stosowanej Wydziału Polonistyki UW. Członek Rady Muzeum Literatury im. A. Mickiewicza w Warszawie. Autor m.in. publikacji: *Metropolia i zaścianek. W kręgu „Chimery” Z. Przesmyckiego* (2002, nagroda Ministra Edukacji); *Sobie, ojczyźnie i potomności... Wybrane problemy mecenatu kulturalnego elit na ziemiach polskich XIX wieku* (2010, nagroda I Wydziału PAN); *Funeralia narodowe. Pogrzeby patriotyczne Polaków w czasach niewoli* (2016); edytor m.in.: „*Na rogu Stalina i Trzech Krzyży*”. *Listy do Jerzego Borejszy* (2014), *Bibliografia zawartości „Tygodnika Ilustrowanego” 1890–1899* (2015), *Tygodnik „Odrodzenie”. Bibliografia zawartości 1944–1950* (2016), „*Szkoła rozumu i charakteru*”. *Szkoła Główna Warszawska (1862–1869). Materiały do dziejów* (2019). Członek zespołu edycji pism zebranych S. Przybyszewskiego.

Dr Iryna Bundza – docent Katedry Filologii Polskiej Narodowego Uniwersytetu Lwowskiego im. I. Franki, doktor nauk filologicznych. Zainteresowania naukowe: gramatyka, semantyka, glottodydaktyka, translatologia. Najważniejsze publikacje: *Polskie i ukraińskie rzeczowniki nazywające gniew w świetle gramatycznej kategorii liczby* (2018, w: *Języki słowiańskie w kontekstach kultur dawnych i współczesnych*, pod red. M. Gębki-Wolak, I. Kaproń-Charzyńskiej, J. Kamper-Warejko, Toruń); *Problemy nauczania kategorii liczby polskich rzeczowników w środowisku ukraińskojęzycznym* (2017, „Prace Językoznawcze” z. XIX(1)); *Zrobię to bez zwłok... The Category of Number in the Teaching of Polish as a Foreign Language to Ukrainian-Speaking People* (2019, „Acta Universitatis Lodzianensis. Kształcenie polonistyczne cudzoziemców” nr 26); *Rola komunikacji niewerbalnej podczas zdalnej nauki języka obcego (na podstawie badań ankietowych)* (2021, „Postscriptum Polonistyczne” nr 2(28); we współautorstwie z Ch. Nikołajczuk).

Mgr Samanta Busiło ukończyła polonistykę i ukrainistykę na Uniwersytecie Warszawskim. Od 2004 roku jest związana z Katedrą Języków Słowiańskich Przykarpacciego Uniwersytetu Narodowego w Iwano-Frankiwsku, gdzie prowadzi zajęcia dla studentów polonistyki w ramach programów MNiSW oraz NAWA. Przez wiele lat pracowała jako lektor i metodyk szkoleń językowych skierowanych do imigrantów, nagrodzonych Europejskim Znakiem Jakości EUROPEAN LANGUAGE LABEL (2014). Członek zespołu egzaminatorów, autorów testów oraz audytorów Państwowej Komisji Poświadczania Znajomości Języka Polskiego jako Obcego. Autorka materiałów dydaktycznych do nauki jppo, podręczników, szkoleń online. Doktorantka w Zakładzie Komunikacji Językowej i Glottodydaktyki Instytutu Polonistyki Stosowanej UW.

Dr hab., prof. UW Anna Cegieła zajmowała się leksykologią, socjolingwistyką oraz kulturą języka, a od dziesięciu lat głównie etyką komunikacji i dyskursem publicznym. Jest autorką takich prac jak: *Polskie słownictwo teatralne 1765–1965* (Wrocław 1992), *Polski słownik terminologii i gwary teatralnej*, t. I, (Wrocław 1992), *Moralność w perspektywie słownika i wypowiedzi* (Warszawa 2011), *Słowa i ludzie. Wprowadzenie do etyki słowa* (Warszawa 2015), artykułów o przemocy językowej i mowie nienawiści. Anna Cegieła pełni funkcje kierownika Zakładu Edytorstwa i Stylistyki w IPS UW, przewodniczącej Komisji Etyki Komunikacji PAU oraz kierownika pracowni Obserwatorium Etyki Słowa na Wydziale Polonistyki. Wykładała na Uniwersytecie w Bonn, miała cykl wykładów na Wolnym Uniwersytecie w Brukseli.

Dr hab. Katarzyna Dróżdź-Łuszczak, prof. ucz., od początku pracy naukowej jest związana z Wydziałem Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego. Doktorat, poświęcony konstrukcjom elektywnym współczesnej polszczyzny, obroniła w 2005 roku. Stopień doktora habilitowanego uzyskała w roku 2014 na podstawie monografii *Wobec bliźniego. Pojęcia ‘postawa’, ‘tolerancja’, ‘obojętność’ w analizie semantycznej*. Prowadzi badania nad leksyką i gramatyką współczesnej polszczyzny. Koncentruje w nich uwagę głównie na najnowszym słownictwie i mechanizmach jego pomnażania (*Coś na zakończenie, czyli o nowej formie FINISAŻ w polszczyźnie, Parawanieg podczas urlopingu. Kilka myśli o formach z cząstką -ing we współczesnej polszczyźnie*) oraz na składni (*Jak zapracować na szczęście? Rozważania wokół właściwości semantyczno-składniowych czasownika ZAPRACOWAĆ*). W kręgu jej zainteresowań znajdują się również zagadnienia fonetyczne (*Współczesna nienormalna wymowa głosek [ś], [ź], [ć], [ź]*: *Charakterystyka fonetyczna i interpretacja fonologiczna zjawiska*).

Prof. dr hab. Stanisław Dubisz (ur. 30.08.1949) studiował filologię polską na Uniwersytecie Warszawskim (1967–1972) i tamże uzyskiwał kolejne stopnie na-

ukowe oraz tytuł naukowy profesora nauk humanistycznych (1997), obecnie ma status emerytowanego profesora zwyczajnego. Jego zainteresowania naukowe dotyczą historii języka, stylistyki i retoryki, języka polskiego poza granicami kraju, współczesnej polszczyzny ogólnej, dialektów i regiolektów. Jest autorem i współautorem ponad 600 pozycji bibliograficznych (w tym ponad 30 publikacji książkowych i ponad 250 artykułów naukowych), m.in. autorskich serii pt. *Język – Historia – Kultura* (Warszawa 2002, 2007, 2012, t. I–III) oraz *Językowe studia polonistyczne* (Warszawa 2013–2018, t. I–VI). Jego ostatnia publikacja książkowa to *Najnowsze dzieje języka polskiego. Rozwój polszczyzny w latach 1918–2018* (Warszawa 2020). Jest redaktorem naukowym i/lub współautorem syntezy wiedzy o polszczyźnie w diasporze – *Język polski poza granicami kraju* (Opole 1997), podręcznika akademickiego *Gramatyka historyczna języka polskiego* (Warszawa 2006), *Uniwersalnego słownika języka polskiego* (Warszawa 2003, t. I–VI/I–IV), *Wielkiego słownika języka polskiego PWN* (Warszawa 2018, t. I–V). Wchodzi w skład Rady Języka Polskiego PAN i Zarządu Głównego Towarzystwa Kultury Języka, przez wiele lat był członkiem, sekretarzem i wiceprzewodniczącym Komitetu Językoznawstwa PAN, dziekanem Wydziału Polonistyki UW (1996–2002, 2005–2012), przez ponad 30 lat kierował Pracownią Językoznawstwa Stosowanego na tymże Wydziale (1990–2021). Wypromował 25 doktorów i 100 magistrów. Jest laureatem nagród naukowych Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Wydziału I PAN, Rektora UW oraz Nagrody Wydziału Polonistyki UW im. Jana Baudouina de Courtenay.

Dr Beata Katarzyna Jędryka – adiunkt w Instytucie Polonistyki Stosowanej Uniwersytetu Warszawskiego, doktor nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa, glottodydaktyk i pedagog. Autorka specjalizacji glottodydaktycznej na Wydziale Polonistyki oraz ścieżki Dydaktyka języka polskiego jako obcego w ramach studiów podyplomowych „Filologia w praktyce”, metodyk i praktyk nauczania języka polskiego jako obcego / drugiego / odziedziczonego dzieci i dorosłych. Autorka licznych pomocy dydaktycznych do nauczania języka polskiego jako obcego oraz drugiego, w tym pierwszej w Polsce *Metodyki nauczania języka polskiego jako obcego / drugiego dzieci w wieku przedszkolnym* oraz programu dydaktycznego *Ja i mój świat*. Specjalizuje się w rozwiązaniach metodyczno-dydaktycznych z zakresu nauczania polszczyzny dzieci w wieku szkolnym oraz wczesnoszkolnym. Swoje praktyczne umiejętności zdobywała w Polsce, w Ukrainie oraz Stanach Zjednoczonych, prowadząc zajęcia w szkołach polonijnych, szkołach dwujęzycznych oraz wielokulturowych placówkach przedszkolnych w New Jersey. Obecnie zajmuje się nauczaniem dwujęzycznym dzieci oraz dydaktyką języka polskiego jako języka edukacji szkolnej. Opracowuje materiały dydaktyczne dla uczniów z doświadczeniem migracji. Koordynator i współautor pakietu *Nowe narzędzia i metody glottodydaktyczne – JES Przyroda*.

Prof. dr hab. Ała Krawczuk – ukraińska polonistka, językoznawczyni, kierownik Katedry Filologii Polskiej na Narodowym Uniwersytecie Lwowskim im. Iwana Franki. Studiowała filologię polską i ukraińską na Uniwersytecie we Lwowie (1990–1995), tamże ukończyła studia doktoranckie (1995–1998). Jest absolwentką Podyplomowych Studiów Kwalifikacyjnych Nauczania Kultury Polskiej i Języka Polskiego jako Obcego Uniwersytetu Śląskiego (2008–2009). Główne zainteresowania naukowe to frazeologia polska, gramatyka polska i ukraińska w aspekcie kontrastywnym, pragmatyka (etykieta językowa) oraz glottodydaktyka (nauczanie języka polskiego Ukraińców). Prace ostatnich lat dotyczą głównie funkcjonowania języka polskiego w odmianie ustnej i pisanej w Ukrainie. Jest autorką kilkunastu podręczników, w tym akademickich, do nauczania języka polskiego Ukraińców, np. *Leksykologia i kultura języka polskiego*, t. 1–2 (Kijów 2011, 2017); *Польська мова. Граматика з вправами* (Kijów 2015); *Metodyka nauczania języka polskiego. Język i kultura w dydaktyce polonistycznej na Ukrainie* (Kijów 2017, współautor Jerzy Kowalewski). W swoim dorobku ma ponad 180 publikacji naukowych, encyklopedycznych i dydaktyczno-naukowych. Jest członkinią rad naukowych ponad dziesięciu polonistycznych wydawnictw w Ukrainie i Polsce. Odbiła liczne staże naukowe i prowadziła wykłady gościnne na uniwersytetach w Polsce. Rozwija badania polonistyczne w Katedrze Filologii Polskiej na Narodowym Uniwersytecie Lwowskim im. Iwana Franki, pod jej kierunkiem obroniono osiem prac doktorskich; kierowana przez nią katedra zdobyła tytuł „Ambasador Polszczyzny Poza Granicami Kraju” (2017). Odznaczona Medalem Stowarzyszenia Współpracy Polska-Wschód (2012) i laureatka Nagrody „Polonicum” (2015), przyznawanej przez Uniwersytet Warszawski, pod patronatem marszałka Senatu, Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego i rektora Uniwersytetu Warszawskiego.

Doc. dr Olga Łazarowycz w 1986 roku ukończyła filologię rosyjską w Instytucie Pedagogicznym w Iwano-Frankiwsku. Po ukończeniu studiów została zatrudniona w tymże instytucie. W 1995 r. obroniła pracę doktorską na temat *Teoretyczne zasady analizy fragmentów językowego obrazu świata*. W 1998 roku ukończyła eksternistycznie polonistykę w Katedrze Filologii Słowiańskiej Kijowskiego Narodowego Uniwersytetu im. T. Szewczenki. Od 2005 roku docent Katedry Języków Słowiańskich Przykarpackiego Uniwersytetu Narodowego im. Wasyla Stefanyka.

W 2001 roku odbyła staż naukowy w Instytucie Polonistyki na Uniwersytecie Jagiellońskim, w latach 2007 i 2013 – w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Gorzowie Wielkopolskim, w 2018 r. – w Katedrze Filologii Polskiej Uniwersytetu Lwowskiego im. T. Szewczenki. Zainteresowania naukowe: semantyka porównawcza, dialektologia polska, historia języka polskiego, gramatyka historyczna języka polskiego. Kierownik dialektologiczno-etnograficznych warsztatów dla studentów polonistyki.

Prof. dr hab. Mykoła Łesiuk od września 1996 roku kierownik Katedry Języków Słowiańskich Przykarpackiego Uniwersytetu Narodowego w Iwano-Frankiwsku (Ukraina). Pracuje na Uniwersytecie od sierpnia 1975 roku, zastępca dziekana Wydziału Filologii (1975–1983), kierownik Katedry Języka Ukraińskiego (maj 1983–styczeń 1992), dziekan Wydziału Filologii (kwiecień 1989–sierpień 2006). Autor ponad 400 prac naukowych poświęconych w większości językowi ukraińskiemu. Z jego inicjatywy w 1993 roku na Przykarpackim Uniwersytecie Narodowym powstała polonistyka, którą ukończyły setki polonistów, filologów, nauczycieli i tłumaczy. Podejmował liczne działania na rzecz współpracy naukowo-dydaktycznej z licznymi ośrodkami naukowymi w Polsce (Warszawa, Kraków, Gdańsk, Rzeszów, Lublin, Gorzów Wielkopolski, Słupsk), ze Zrzeszeniem Kaszubsko-Pomorskim w Wejherowie i in.

Dr hab. Bartłomiej Maliszewski (ur. 31.01.1979) studiował filologię polską na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie (1997–2002) i tam uzyskiwał kolejne stopnie naukowe – doktora (2007) i doktora habilitowanego (2020). Od 2002 roku pracuje w Centrum Języka i Kultury Polskiej dla Polonii i Cudzoziemców UMCS. Prowadzi lektorat języka polskiego, zajęcia metodyczne dla nauczycieli oraz wykłady z kultury języka polskiego. Jego zainteresowania naukowe dotyczą glottodydaktyki i lapsologii, a także metafory, języka w mediach oraz komunikacji multimodalnej. Autor dość licznych artykułów poświęconych tym zagadnieniom oraz dwóch monografii: *Metafora i aksjologia. Wzorzec człowieka w renesansowej literaturze parenetycznej* (Lublin 2009), *Metafory o Rosji. Wizerunek rosyjskiej polityki w przerośnięciach publicystycznych w prasie polskiej (2000–2012)* (Lublin 2019). Autor zbioru zadań: *Gramatyka z kulturą. Przez przypadki* (Lublin 2020). Kierownik Projektu *Lubimy Lublin – filmy o Lublinie z lekcjami języka polskiego jako obcego* (lubimylublin.umcs.pl). Odznaczony medalem Komisji Edukacji Narodowej (2012).

Dr Chrystyna Nikołajczuk – docent Katedry Filologii Polskiej Narodowego Uniwersytetu Lwowskiego im. I. Franki, doktor nauk filologicznych. Zainteresowania naukowe: frazeologia, glottodydaktyka, łączliwość leksykalno-semantyczna. Najważniejsze publikacje: *Czy starość nie radość? Polska frazeologia oznaczająca starość przez pryzmat teorii pól* (2013, „Język Polski” t. XCIII); *Jak nie nabawić się kłopotu i odnieść sukces: kilka rozważań nad prozodią semantyczną polskich czasowników* (2018, w: *Języki słowiańskie w kontekstach kultur dawnych i współczesnych*, pod red. M. Gębki-Wolak, I. Kaproń-Charzyńskiej, J. Kamper-Warejko, Toruń); *Зміни у значеннєвій структурі польських фразеологізмів із семою ‘вік людини’ у словникових дефініціях і текстах* (2019, „Studia z Filologii Polskiej i Słowiańskiej” t. 54); *Rola komunikacji niewerbalnej podczas zdalnej nauki języka obcego (na*

podstawie badań ankietowych) (2021, „Postscriptum Polonistyczne” nr 2(28), we współautorstwie z I. Bundzą).

Doc. dr Olena Pelekhata od 1994 r. pracuje na stanowisku docenta Katedry Języków Słowiańskich Przykarpackiego Uniwersytetu Narodowego im. Wasyla Stefanyka w Iwano-Frankiwsku (Ukraina). Ukończyła filologię rosyjską na Narodowym Uniwersytecie im. Jurija Fedkowicza w Czerniowcach oraz polonistykę i ukrainistykę ze specjalizacją tłumaczeniową na Narodowym Uniwersytecie Lwowskim im. Iwana Franki. W 1994 roku uzyskała stopień naukowy doktora nauk humanistycznych oraz w 1996 roku tytuł naukowy docenta Katedry Języków Słowiańskich. W 2016 roku brała udział w badaniach terenowych w ramach projektu „Mowa polska na Bukowinie Karpackiej. Dokumentacja zanikającego dziedzictwa narodowego” (prof. dr hab. Heleny Krasowskiej, IS PAN w Warszawie). W 2018 r. odbyła staż naukowy poświęcony programowi badawczemu pt. „Język polski w Iwano-Frankiwsku (dawnym Stanisławowie)” w IS PAN (grant Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”). W latach 2019–2020 profesor wizytujący w Akademii im. Jakuba z Paradyża w Gorzowie Wielkopolskim. Prowadzi badania dotyczące polszczyzny w Galicji Wschodniej „Język polski w obwodzie iwanofrankińskim”.

Dr Adriana Prizel-Kania – adiunkt w Instytucie Glottodydaktyki Polonistycznej Uniwersytetu Jagiellońskiego, absolwentka studiów polonistycznych i logopedycznych, doktor nauk humanistycznych w zakresie językoznawstwa; członek Zespołu Autorów Zadań i Egzaminatorów Państwowej Komisji Poświadczania Znajomości Języka Polskiego jako Obcego. Bierze udział w realizacji projektów badawczych i edukacyjnych współfinansowanych przez European Commission, MNiSzW oraz MSZ. W roku 2015 została laureatką konkursu MNiSzW dla Wybitnych Młodych Naukowców. W centrum jej zainteresowań naukowych znajduje się metodyka nauczania języków obcych z wykorzystaniem wiedzy na temat mózgu, terapia zaburzeń mowy oraz ewaluacja i ocena w procesie dydaktycznym. Autorka wielu artykułów, podręczników i materiałów do nauczania języka polskiego jako obcego oraz monografii poświęconej rozwijaniu sprawności rozumienia ze słuchu (2012).

Dr hab. Natalia Siudzińska – profesor uczelni, logopeda, językoznawca, pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Warszawskiego (Zakład Logopedii i Emisji Głosu). Dodatkowo związana zawodowo z Poradnią Psychologiczno-Pedagogiczną nr 24 w Warszawie. Jej zainteresowania badawcze koncentrują się wokół problemów związanych z zaburzeniami kompetencji językowej i komunikacyjnej u dzieci (w szczególności u dzieci z rozszczepem podniebienia i wargi) oraz z profilaktyką logopedyczną. Zajmuje się także glottodydaktyką oraz rozwojem mowy dziecka. Autorka i współautorka wielu artykułów naukowych.

Dr Ostap Sływynski – literaturoznawca, tłumacz, poeta, eseista, krytyk literacki. Z wykształcenia jest slawistą, doktoryzował się ze współczesnej literatury bułgarskiej. Pracuje jako docent w Katedrze Filologii Polskiej Lwowskiego Uniwersytetu Narodowego im. Iwana Franki, gościnnie wykładał na Ukraińskim Uniwersytecie Katolickim, Uniwersytecie Śląskim w Katowicach, Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Uniwersytecie Sofijskim im. św. Klemensa z Ochrydy, Uniwersytecie w Greifswald. Autor prac z zakresu antropologii literatury, aspektów komunikatywnych tekstu literackiego, historii porównawczej literatur słowiańskich Europy Środkowo-Wschodniej, translatologii. Tłumaczył m.in. utwory Czesława Miłosza, Olgi Tokarczuk, Andrzeja Stasiuka, Hanny Krall, Dereka Walcotta, Kennetha Kocha, Georgi Gospodinowa.